

Erik Rosseland
fra Østerås i Bærum

Jeg hadde aldri blitt utforkjører hvis jeg ikke var blitt blind

- Jeg har vel vært oppe i 60-70 km/t. Da kan det vel være like greit å slippe og se hva som ligger foran deg. Erik Rosseland smiler. Bredt.

Erik er 48 år. Og faktum er at han startet sin alpinkarriere så sent som i 2008. Men det som skulle forandre livet hans skjedde en februardag i 1991. Erik spilte håndball på eliteserielaget til Stabæk og møtte opp på trening. Men akkurat denne treningen ble ikke som de treningene han var vant til.

- Jeg klarte ikke å fange ballen. Uansett hvor mye klister jeg brukte. Det var ikke grepet det var noe galt med. Det var synet. Det ble min siste trening med Stabæk-gutta.

Legen ga ham en diagnose. Og det var ingen grunn til panikk. Laserbehandling skulle rette opp feilen. Men slik gikk det ikke. Netthinnene løsnet, som et resultat av behandlingen, og operasjoner ble eneste utvei.

- Det ble en sammenhengende rad av operasjoner fra november i 1991 til mars i 1993. Da hadde jeg kun 40% syn igjen på det venstre øyet. Jeg begynte å innrette meg på at livet mitt kom til å bli annerledes enn det jeg hadde forestilt meg.

Eriks tidligere nabo på Østerås, OL-vinner i curling Pål Trulsen, inspirerte ham til å ta grønt kort i golf i 1996 og fikk ham etter hvert også inn i Curlingforbundet, som styremedlem.

- Ja, jeg lå ikke på latsiden. I 2003 utnevnte jeg faktisk meg selv som sjef for landslaget i rullestolcurling. Den karrieren nådde sitt høydepunkt med VM i Glasgow i 2005. Det var den gjengen. Jeg foran, med hvit stokk, 5 rullestoler på hjul.

I 2007 ble Erik Rosseland erklært funksjonelt blind, etter en trykkøkning i det øyet som han fortsatt hadde litt syn igjen på. I denne perioden jobbet Erik med økonomi i Stabæk Fotball.

- Ny vending i livet mitt. Hva gjør jeg nå? Jeg hadde jo sett Ridderrennet på TV. Kanskje det var noe for meg? Jeg la meg i hardtrening og sto på startstreken i 2008. Det ble en slags seier for meg. Jeg ble ikke sist! Men jeg synes det gikk litt tregt. Hva med alpint?

Det tok ikke lang tid før Erik var i gang igjen. Han takket ja til et tilbud om å bli med på et alpinprosjekt i regi av BUA, Norges Skiforbund og Fremad IL. Det resulterte i samlinger i Hurdal og sommertrening på Juvass. Det store målet var å stille til start i Veteran-NM – for funksjonsfriske! Planene ble stoppet av et brutalt møte med en storslalåmport under trening. Brukket bekkenbein og 2 måneder på ryggen.

- Sånt skjer. Men nå er jeg i full gang igjen. Den som gir seg er en dritt. Målet er klinkende klart. Paralympics i Russland 2014. Jeg har verdens beste støtteapparat bak meg, i samboer Anne og våre to døtre Thea og Thale. Og jeg er fortsatt ung og lovende. Eller tung og lovende, som folkene rundt meg pleier å si. Jeg skal vise dem!

Gå inn på www.idrett.no, så får du vite mer.

Grenser? Hvilke grenser?

